

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **G. S.**, zast. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor školství, mládeže a sportu**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 6. 2016, č.j. KUJI 47554/2016, sp.zn. OSMS 342/2016

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

takto:

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 8. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. KUJI 47554/2016 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení ředitelky Dětského domova, Třešňová 748, Jemnice ze dne 18. 3. 2016, č. j. DD/0267/2016, a proti rozhodnutí ředitelky Dětského domova, Třešňová 748, Jemnice ze dne 23. 3. 2016, č. j. DD/0289/2016, a rozhodnutí byla potvrzena.

2. Usnesením ze dne 18. 3. 2016, č. j. DD/0267/2016, rozhodla ředitelka Dětského domova, Třešňová 748, Jemnice podle ustanovení § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nepovolila změnu obsahu žádosti o poskytování plného přímého zaopatření (dále jen „usnesení ředitelky dětského domova“).
3. Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. DD/0289/2016, zamítla ředitelka Dětského domova, Třešňová 748, Jemnice žádost žalobce o poskytování plného přímého zaopatření dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 10. 2012 (dále jen „rozhodnutí ředitelky dětského domova“).
4. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný následovně. V části odvolání proti usnesení ředitelky dětského domova uvedl, že byt' je žadatel oprávněn zúžit předmět své žádosti, či ji vzít zpět, je tato možnost podmíněna svolením správního orgánu. Změnu obsahu žádosti může správní orgán povolit pouze v případě, že podatelci hrozí vážná újma, což žalovaný v posuzované věci nehledal. Ani námitky proti věcnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce žalovaný neakceptoval s odůvodněním, že právo žalobce na poskytování plného přímého zaopatření je založeno právním úkonem, uzavření veřejnoprávní smlouvy podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 10. 2012 (dále jen „zákon o výkonu ústavní výchovy“). Ředitelka dětského domova nemohla žalobci vyhovět a uzavřít s ním smlouvu, neboť dovršil věk 26 let. Bez toho, aby byla uzavřena smlouva, nevznikají žalobci žádné nároky.

II. Obsah žaloby

5. V rámci podané žaloby žalobce namítal, že v době, kdy uplatnil žádost o přiznání plného přímého zaopatření, platné právo nepředvíдалo, že by se o nároku rozhodovalo ve správním řízení, přičemž myšlenku přesunu nároku do správního řízení vnesl do procesu až Krajský soud v Brně v roli civilního odvolacího soudu, přičemž se opřel o novelu, která byla přijata až po podání žaloby. Protahování řízení do 26 let věku a následné zamítnutí žádosti, označil žalobce z hlediska účelu práva za absurdní. Žalobce uplatnil nárok, jenž měl poskytnout stát, který měl nahradit péči rodičů nebo rodiny a zajistit žalobci možnost studia. Žalobce po uplatnění nároku studoval a za tuto dobu mu náleží příslušné nároky, stejně jako by náležely vůči rodičům, kteří by odmítli plnit výživné. Nárok, jenž byl uplatněn, musí být věcně vypořádán.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Stejně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že k datu vydání rozhodnutí musela ředitelka dětského domova

rozhodnou tak, že žádost zamítla, neboť žalobce dovršil věk 26 let. Nemohlo být vyhověno ani žalobcově žádosti na zpětné poskytnutí zaopatření, neboť případný nárok na poskytnutí plného přímého zaopatření zletilé nezaopatřené osobě vzniká až od uzavření smlouvy.

7. Žalobce podal k vyjádření žalovaného stručnou repliku. Zdůraznil, že odpovědnost za bezvadnost řízení nese správní orgán a nikoliv žalobce, a proto mu nelze vyčítat, že nečinil kroky proti nečinnosti ředitelky dětského domova a že měnit petit žádosti nebylo v průběhu řízení před civilními soudy nebylo praktické.
8. Ze správního spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti: žalobce byl umístěn v Dětském domově Třešňová 748, Jemnice, kde dosáhl zletilosti. Následně zde pobýval jako zletilá nezaopatřená osoba soustavně se připravující na budoucí povolání, na základě smlouvy o poskytování plného přímého zaopatření (dále jen „smlouva o zaopatření“) podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o výkonu ústavní výchovy. Smlouvy o zaopatření byly s žalobcem uzavírány vždy na dobu určitou. Poslední smlouva o zaopatření byla uzavřena na období od 1. 10. 2011 do 30. 9. 2012. Dne 18. 9. 2012 podal žalobce žádost o uzavření smlouvy o zaopatření, neboť z důvodu porušování sjednaných povinností ze strany žalobce ředitelka dětského domova nepřistoupila ke znovu sjednání smlouvy o zaopatření. Dne 24. 9. 2012 podal žalobce u Okresního soudu v Třebíči žalobu o stanovení povinnosti uzavřít smlouvu, která byla rozsudkem ze dne 6. 11. 2012, č. j. 12C 130/2012-71, zamítnuta. O odvolání rozhodl Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě usnesením ze dne 31. 3. 2014, č. j. 54Co 169/2013-98, kterým rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení ve věci zastavil a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena k vyřízení Dětskému domovu Jemnice, s odůvodněním, že předmětná věc nespadá do pravomoci soudů, neboť smlouva podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o výkonu ústavní výchovy má veřejnoprávní charakter. Proti usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě brojil žalobce dovoláním k Nejvyššímu soudu České republiky, který usnesením ze dne 10. 12. 2015, č. j. 12C 130/2012-71, usnesení krajského soudu změnil tak, že věc bude po právní moci usnesení postoupena *řediteli* Dětského domova Jemnice, neboť ředitel dětského domova při jejím uzavírání vystupuje vůči nezaopatřené osobě jako správní orgán, nikoliv dětský domov.
9. Ředitelka dětského domova vydala dne 25. 2. 2016 výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce na ni reagoval mimo jiné tak, že do textu smlouvy, jejíhož uzavření se domáhal, vložil klauzuli, která řešila vypořádání nároků, jež měly vzniknout mezi uplatněním nároku a rozhodnutím. Na to reagovala ředitelka dětského domova tak, že změnu obsahu žádosti nepovolila, a to s poukazem na to, že žadateli nehrozí vážná újma.
10. Dne 23. 3. 2016 vydala ředitelka dětského domova rozhodnutí, kterým zamítla žalobcovu žádost o poskytnutí plného přímého zaopatření, proti kterému žalobce brojil odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Ustanovení § 2 odst. 6 zákona o výkonu ústavní výchovy vymezuje smlouvu mezi nezaopatřenou osobou a zařízením (dětský domov) jakožto jednu z typů zaopatřovacích smluv. Zařízení může poskytovat plné přímé zaopatření zletilé nezaopatřené osobě po ukončení výkonu ústavní výchovy a ochranné výchovy, připravující se na budoucí povolání, nejdéle však do věku 26 let, a to za podmínek sjednaných ve smlouvě mezi nezaopatřenou osobou a zařízením.
13. Základní úpravu procesu uzavírání smlouvy mezi nezaopatřenou osobou a zařízením obsahuje ustanovení § 24 odst. 4 zákona o výkonu ústavní výchovy, podle něhož ředitel zařízení uzavře smlouvu o prodlouženém pobytu v zařízení podle ustanovení § 2 odst. 6 téhož zákona s nezaopatřenou osobou, připravuje-li se tato osoba soustavně na budoucí povolání i po dosažení zletilosti, a to na základě její žádosti.
14. V první řadě se krajský soud zabýval povahou smlouvy uzavírané mezi nezaopatřenou osobou a ředitelem zařízení. Při svých úvahách vycházel především z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 12. 2015, č. j. 33 Cdo 4180/2014-128, který se zabýval povahou zaopatřovací smlouvy v pojetí zákona o výkonu ústavní výchovy k dovolání žalobce.
15. Veřejnoprávní smlouvy jsou v ustanovení § 159 odst. 1 správního řádu, obecně definovány jako dvoustranné nebo vícestranné právní úkony, které zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného (správního) práva. Oproti vztahům soukromoprávním, pro něž je typické, že si strany mohou svobodně smluvit to, co uznají za vhodné, je pro veřejnoprávní vztahy charakteristické, že jejich podstatný obsah je předepsán zákonem, aniž by se od něj strany mohly odchýlit. Kritériem pro rozlišení mezi oběma typy vztahů je míra, v jaké se smluvní strany mohou podílet na utváření obsahu vztahu. Zákon o výkonu ústavní výchovy kromě obecného garantování práva každého dítěte na výchovu a vzdělání stanoví také účel, pro který je zařízení zřizováno. Tím je zajišťovat nezletilé osobě náhradní výchovnou péči a podmínky, za nichž je náhradní výchovná péče zajišťována. Zařízení poskytuje dětem s nařízenou ústavní výchovou plné přímé zaopatření v rozsahu podle ustanovení § 2 odst. 7 zákona o výkonu ústavní výchovy (tj. stravování, ubytování a ošacení, učební potřeby a pomůcky, úhrada nezbytně nutných nákladů na vzdělávání, na zdravotní péči, léčiva a zdravotní prostředky, které nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění, pokud nebyla péče vyžádána zákonnými zástupci dítěte, kapesné, osobní dary a věcná pomoc při odchodu zletilých ze zařízení a úhrada nákladů na dopravu do sídla školy).
16. Uzavře-li ředitel zařízení s nezaopatřenou osobou smlouvu podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o výkonu ústavní výchovy, vztahují se na ni nejen práva, ale i povinnosti vyplývající z tohoto zákona a z vnitřního řádu zařízení. Z výše uvedeného vyplývá, že obsah smluvního vztahu (rozsah plného přímého zaopatření, jakož i povinnosti nezaopatřené osoby), je ještě před uzavřením smlouvy závazně určen zákonem, popř. prováděcím předpisem (vyhláška č. 438/2006 Sb., kterou se upravují podrobnosti výkonu ústavní výchovy a ochranné výchovy ve školských zařízeních).
17. Při uzavírání smlouvy vystupuje dětský domov vůči nezaopatřené osobě z pozice vykonavatele veřejné správy, což se může následně projevit i tím, že za trvání smluvního vztahu je oprávněn (a zároveň povinen) měnit konkrétní rozsah

poskytovaného plného přímého zaopatření v souvislosti s nastalou změnou jeho právní úpravy. Na nezaopatřené osobě, jež je adresátem veřejné správy, pak záleží, zda podmínky akceptuje či nikoli. Nejvyšší soud České republiky se v usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 33 Cdo 4180/2014-128, vypořádal s nastolenou otázkou a uzavřel, že: „*Smlouva o plném přímém zaopatření je tedy smlouvou veřejnoprávní, upravující práva a povinnosti v oblasti veřejného práva.*“

18. Žalobci lze přisvědčit v tvrzení, že až Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě a následně Nejvyšší soud České republiky svými rozhodnutími postavili najisto, že novela zákona o výkonu ústavní výchovy s účinností od 1. 11. 2012 pouze formulačně upřesnila dosavadní úpravu postupu ředitele zařízení při rozhodování o žádosti o uzavření smlouvy podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o výkonu ústavní výchovy. Nejvyšší soud České republiky uvedl, že: „*Jestliže ředitel zařízení smlouvu s nezaopatřenou osobou na základě její žádosti neuzavřel (odmítl ji uzavřít), resp. nerozhodl o zamítnutí žádosti ve smyslu § 24 odst. 3 písm. b/ zákona, ve znění od 1. 11. 2012, mohla se nezaopatřená osoba rozhodnutí o své žádosti domáhat správní cestou, a to podnětem k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu), popř. žalobou proti nečinnosti podanou proti řediteli zařízení u správního soudu.*“ Žalobce nejpozději k právní moci rozhodnutí odvolacího soudu věděl, jaký postup má v případě nečinnosti správního orgánu zvolit. I přes tuto skutečnost od 12. 5. 2014, kdy nabylo usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, kterým bylo rozhodnuto o tom, že k projednání předmětné věci nejsou pravomocné soudy, nýbrž Dětský domov Jemnice (respektive jeho ředitel), jakožto správní orgán, žalobce však nepodal podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti.
19. Důvody pro zamítnutí žádosti o uzavření zaopatřovací smlouvy, zákon upravuje taxativně. Jedním z důvodů, pro které může ředitel dětského domova žádost zamítnout je, že je žádost podána nezpůsobilým subjektem. Za nezpůsobilého je považován ten žadatel, který není ke dni vydání rozhodnutí nezaopatřeným dítětem ve smyslu zákona o státní sociální podpoře. Nezaopatřenost dítěte se pro oblast státní sociální podpory definuje v zásadě shodně, jako je definována pro oblast nemocenského pojištění nebo důchodového zabezpečení [srov. KRÍSTEK, A.; *Zákon o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné péče: komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR)]. Nezaopatřeným dítětem se rozumí dle ustanovení § 11 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, vždy dítě do skončení povinné školní docházky a poté nejdéle však do dovršení věku 26 let, jestliže se dítě soustavně připravuje na budoucí povolání, případně za splnění jiných podmínek.
20. Ředitelka dětského domova přistoupila k rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí plného přímého zaopatření až poté, co žalobce dovršil věku 26 let, tedy přibližně až za rok a půl poté, co nabylo právní moci rozhodnutí odvolacího civilního soudu, kterým bylo rozhodnuto o věcné příslušnosti správních orgánů. S tímto postupem krajský soud sice nesouhlasí, neboť se jeví, že mohlo dojít k porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, nicméně jak shora uvedl, žalobce nevyužil institutu ochrany před nečinností podle ustanovení § 80 správního řádu. Zdejší soud proto posoudil věcnou správnost závěrů uvedených v rozhodnutí ředitelky dětského domova, které byly následně převzaty žalovaným v napadeném rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalobce nesplňoval zákonné podmínky nároku na plné přímé zaopatření, neboť v době rozhodování správního orgánu již dovršil věku 26 let. Poskytnutí plného přímého zaopatření zletilé nezaopatřené osobě může být smluvně přiznáno a poskytováno nejdéle do věku 26 let.

21. Krajský soud se zabýval i otázkou, zda má žalobce nárok na zpětnou úhradu plného přímého zaopatření po dobu, kdy splňoval podmínky věku a soustavné přípravy na budoucí povolání a dospěl k závěru, že nikoliv. Jak již bylo uvedeno, zletilé nezaopatřené osobě je poskytováno zaopatření na základě zaopatřovací smlouvy. Uzavřením této smlouvy projevují strany vůli zřídit mezi sebou závazek a řídit se obsahem smlouvy. Musí být ujednány konkrétní povinnosti stran, výše zaopatření i částečná zpětná úhrada poskytnutého ošetrovného, ke které je povinována nezaopatřená osoba vůči zařízení. Zařízení může poskytovat plné přímé zaopatření zletilé nezaopatřené osobě pouze za podmínek sjednaných ve smlouvě mezi nezaopatřenou osobou a zařízením. Teprve uzavřením smlouvy vznikají smluvním stranám na jejím základě práva a povinnosti. Jedná s o systém zcela odlišný kupříkladu od nároku na dávky pěstounské péče, jež vzniká dle příslušných ustanovení zákona č. 359/1999, o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, splněním podmínek pro vznik nároku na dávku a podáním žádosti o přiznání dávky, nejdříve však ode dne vykonatelnosti rozhodnutí nebo usnesení soudu o svěřeni dítěte do péče osoby, která má zájem stát se pěstounem.
22. Obecně k zajištění sociálních práv se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. Ads 134/2014-29 a uvedl, že: „*Soudní přezkum v případě vymáhání nároku na zajišťování sociálních práv spočívá primárně v posouzení, zda byly naplněny požadavky vyplývající ze zákonného provedení sociálních práv a dále zda konkrétní způsob zajišťování sociálních práv nezasahuje do esenciální podstaty tohoto práva, není diskriminační a zda vyhovuje testu racionality. V ostatním je třeba respektovat prostor pro úvahu veřejné moci při volbě konkrétní úrovně a způsobu zajištění sociálních práv, nejsou-li dostatečně určité stanoveny v zákonné prováděcí úpravě.*“
23. Krajský soud se neztotožňuje ani s argumentem žalobce, že právo na vyplácení plného přímého zaopatření zletilé osobě lze ztotožnit s jeho právem na výživné, které mu jsou povinni hradit rodiče, případně jiné soudem stanovené osoby i zpětně. Dle ustanovení § 27 odst. 1 věta první zákona o výkonu ústavní výchovy jsou rodiče povinni hradit příspěvek na úhradu péče poskytované dětem a nezaopatřeným osobám v zařízeních, které s ústavním zařízením uzavřely zaopatřovací smlouvu. V případě, že dítě nebo nezaopatřená osoba má vlastní pravidelné příjmy, podílí se na hrazení příspěvku. Je pouze na nezaopatřené osobě, aby případně vymáhala po rodičích placení výživného. Z takto získaného příjmu jí pak bude vyměřeno ošetrovné. Základním pojmovým rozdílem mezi ošetrovným a výživným je skutečnost, že výživné jako renta (důchod) je vždy osobním příjmem dítěte, zatímco ošetrovné jako úhrada služby (poskytování plného přímého zaopatření) je vždy příjmem ústavního zařízení. Žalobce měl povinnost se z části podílet na úhradě ošetrovného, tedy v určitém rozsahu uhradit poskytované zaopatření, což nepřipadá v úvahu v rámci institutu vyživovací povinnosti. Umístění dítěte do zařízení či setrvání v něm po dosažení zletilosti nemá na vyživovací povinnost žádný vliv. Tyto instituty existují na sobě zcela nezávisle.
24. Vyplácení plného přímého zaopatření lze spíše připodobnit k dávkám pěstounské péče. Stejně jako v případě umístění dítěte do zařízení ústavní výchovy, i v případě svěřeni dítěte do pěstounské péče nemá tato skutečnost vliv na trvání vyživovací povinnosti rodičů k dítěti (ustanovení § 961 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Rozsah vyživovací povinnosti stanoví rodičům soud, a to s ohledem na jejich možnosti, schopnosti, majetkové poměry a také odůvodněné potřeby dítěte. Občanský zákoník převzal právní úpravu ukotvenou

v zákoně č. 94/1963, o rodině, účinném do 31. 12. 2013. Ustanovení § 45d odst. 2 zákona o rodině upravoval povinnost rodičů vyplácet výživné tak, že soud uloží rodičům, popřípadě jiným fyzickým osobám povinným poskytovat výživné dítěti, aby toto výživné poukazovaly příslušnému orgánu, který vyplácí pěstounovi, popřípadě zletilému dítěti, příspěvek na úhradu potřeb dítěte podle zvláštního právního předpisu. I když to občanský zákoník explicitně nestanovuje, zákon č. 359/1999 o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů ukotvuje povinnost rodičů, popř. jiné povinné osoby poukazovat výživné tomu, kdo vyplácí dítěti zmíněný příspěvek (krajská pobočka Úřadu práce České republiky).

25. Stejně jako v případě povinnosti rodičů dítěte (případně jiné osoby) v pěstounské péči i v případě ústavní výchovy vznikají dva zaopatřovací vztahy. Vztah mezi státem a dítětem a mezi rodičem a dítětem. Rodiče dítěte v pěstounské péči jsou povinni stále hradit výživné, a to příslušnému orgánu státu. Rodiče dítěte či nezaopatřené zletilé osoby, které je umístěno v zařízení ústavní výchovy jsou povinni hradit příspěvek na úhradu péče poskytované dětem a nezaopatřeným osobám v zařízeních a výživné. Na rozdíl od pěstounské péče je však smluvní stranou a osobou povinnou pouze nezaopatřená osoba. Je pak na ní, aby případně vymáhala po rodičích placení výživného, a z takového příjmu, případně z jejích dalších příjmů jí (a nikoli třetím osobám, např. rodičům) pak bude vyměřeno ošetrovné, jakožto (de facto) úhrada služby poskytované ústavním zařízením.
26. Vztah založený zaopatřovací smlouvou je vztah pouze dvoustranný - mezi nezaopatřenou osobou a zařízením, nikoli vztah trojstranný - mezi nezaopatřenou osobou, zařízením a rodičem nebo rodiči nezaopatřené osoby. Nevzniká vztah mezi státem a rodičem a je pouze na nezaopatřené osobě, zda bude výživné po rodičích zpětně vymáhat. Na rozdíl od výživného na dítě v pěstounské péči, jehož nárok přechází na stát a krajská pobočka Úřadu práce České republiky, která poskytuje příspěvek na úhradu potřeb dítěte, je oprávněna podat návrh soudu na stanovení výživného a podat návrh na výkon rozhodnutí, v případě nezaopatřené zletilé osoby umístěné v zařízení ústavní výchovy, je to právě tato osoba, která je oprávněna vymáhat po rodičích výživné, nikoliv stát prostřednictvím jeho organizačních složek.
27. Na základě shora uvedeného dospěl zdejší soud k závěru, že žaloba není důvodná napadené rozhodnutí je zákonné. Žalovaný není povinen zpětně uhradit žalobci plné přímé zaopatření za dobu, kdy žalobce splňoval věkový limit, a mohly být splněny další podmínky, na základě kterých může dojít k uzavření smlouvy mezi zletilou nezaopatřenou osobou a zařízením ústavní výchovy (přezkum naplnění těchto podmínek ovšem nebyl předmětem tohoto řízení). V době, kdy ředitelka dětského domova o předmětné žádosti rozhodovala, již nebyla naplněna rozhodná podmínka věku žalobce pro uzavření smlouvy o poskytování plného přímého zaopatření, kterou je věk žalobce.
28. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto i odvolání žalobce proti usnesení ředitelky dětského domova, kterým nepovolila změnu obsahu žádosti o poskytování plného přímého zaopatření a proti rozhodnutí, kterým věcně zamítla žádost žalobce o poskytování plného přímého zaopatření. Důvodem podání správní žaloby byla dle tvrzení žalobce skutečnost, že mu správní orgán odmítl rozhodnout věcně o jeho nároku zpětně od okamžiku, kdy jej uplatnil a brojil proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu. Krajský soud se, jak je shora patrné, vypořádal s otázkou, zda měl žalobce nárok na zpětné poskytnutí plného přímého zaopatření. Vzhledem k tomu, že

dospěl k závěru, že žalobci toto právo nesvědčí, nezabýval se otázkou, zda mělo být přistoupeno k povolení změny obsahu žádosti.

V. Shrnutí a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
30. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. ledna 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu